

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

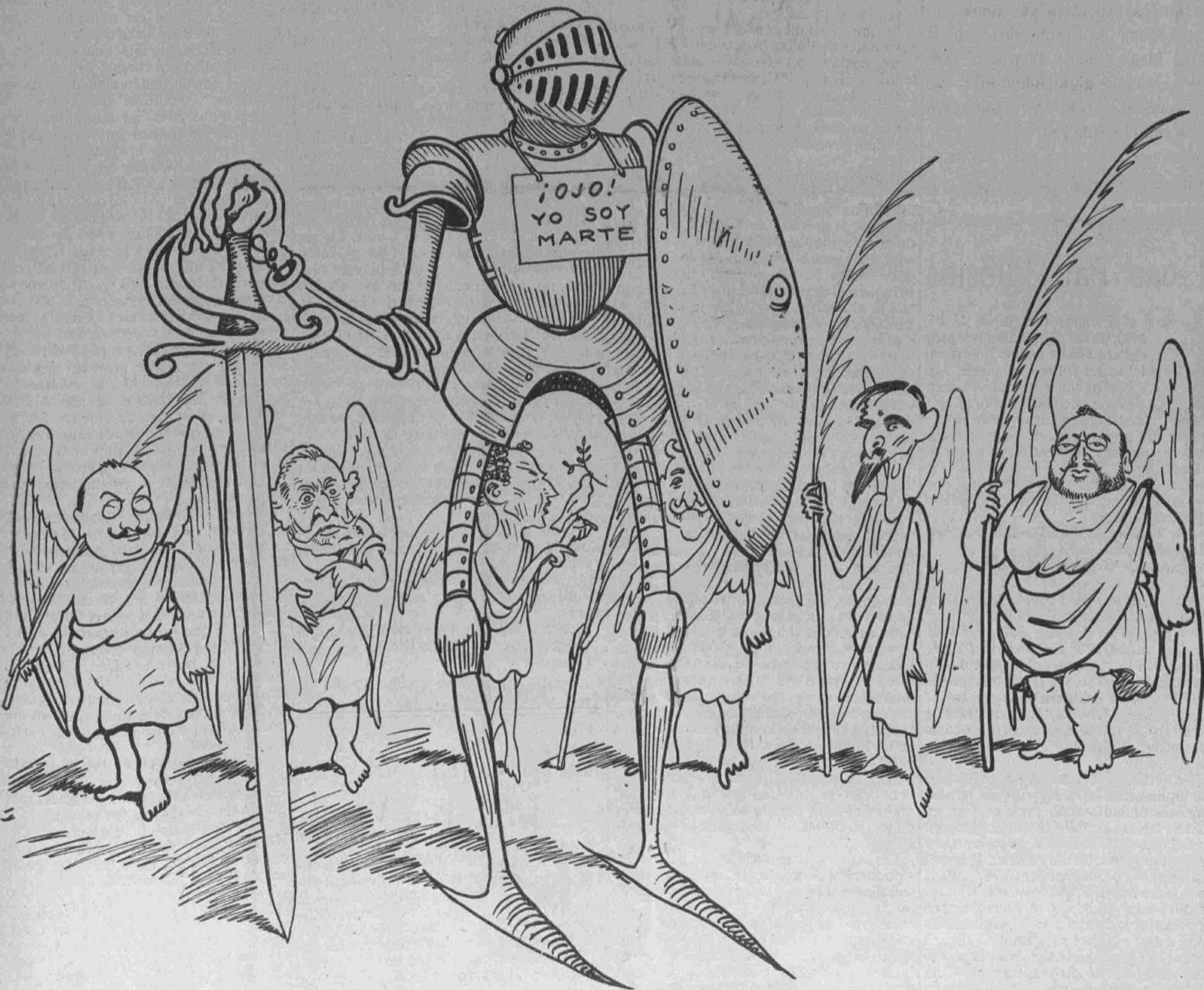
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

ELS DÉUS NO SÓN PAS MORTS

Tots els partits polítics estan contra la campanya d'Àfrica; tot-hom menos el senyor Mart, Déu de la Guerra

Les nostres denúncies

Altres cop, el senyor fiscal de S. M., ha tingut a bé denunciar-nos. Ho ha fet per partida doble, considerant delictius dos dels dibuixos que publicàrem en l'edició passada.

Ignorem què pot haver-hi trobat, el senyor fiscal, en els tals dibuixos. Per la nostra part, els reputarem innocentíssims i sense cap mena de transcendència. Es veu, emperò, que algú ens estima massa i que, si no'ns decidim pas ben depressa a omplenar nostres planes amb auques de sants o amb fotografies del Sagrat Cor, ens tocarà ballar amb la més lletja.

Alabada sigui la Llibertat! Si és que ens cal preparar-nos per a una persecució sistemàtica, ens prepararem. Molts cops encara, es fa justícia en aqueixa terra i no és pas un senyor fiscal, per complidor i gelós que sigui, qui ha de dir la darrera paraula.

En definitiva: nosaltres tampoc som gent que'ns espantem per qualsevol cosa, i quan se tracta de sostenir nostres ideals, sense mancar al respecte a res que sigui intangible, estem disposats a regirar el món per a que se'ns dongui la raó.

Se'ns pot molestar, però no aco- vardir.

El cas Pau Iglesias

N el Parlament espanyol hi hà, avui, un cas significatiu: la topada del socialisme amb el típic diputat de les colles dinàstiques. Mai s'és vista una consemblant inasimilació de cultura com la que demostren certs representants, i certa part de premsa oficiosa (sempre sospitosa de reptiliques subvencions) davant el cas Pau Iglesias.

—S. S. no treballa!— diuen els uns.

—I les cases que posseeix a l'Escorial?— pregunten els altres.

—Exploitor de l'obrer!— crida la dorada i estúpida multitud.

—Ignorant!—afegeixen les glories de província.

Bons amics, recordeu aquell cigne d'Andersen, abandonat entre les oques?

El ciutadà Pau Iglesias pot envanir-se amb just motiu. Els moltons de Panurg s'irriten contra la seva noble missió. Un despreciable periòdic, l'altre dia, en un entrefiet inepte, el qualificava *hidalgament* de soez, de *grosero*. Oh recordança dels nostres vells temps de catalanistes, quan mereixiem de les mateixes plomes els mateixos honorífics dictoris!

Quin seria, per a aqueixes turbes, el perfecte diputat socialista? Ficem-nos en una elemental contradicció de principi. Per un costat se crida: *Gandul!* Per l'altre: *Ignorant!* —Excel·lentíssims burgesos, no compreneu que és impossible deixar d'ésser ignorant sense ésser lo que en diuen *gandul*? El ciutadà Pau Iglesias tindrà d'optar entre ésser treballador i ésser savi; ja que no'm negareu que vosaltres arribareu a savis perquè sabeu poder ésser ardidament ganduls, desde'l moment que *ganduleria* significa per a vosaltres ausencia de treball manual. Com podria ésser diputat obrer el treballador en actiu servei, si les vostres excel·lències han hagut de deixar també a l'esment de passants

CARTA DEL NOI

—Mireu que hi he trobat dintre del sobre... Figureu-vos com deu tenir el cap, pobre fill meu!...

i secretaris el vostre bufet, la vostra banca, la vostra explotació, per a poder venir a fer la felicitat del país?

Es que li heu dit *gandul* com una injúria, per motius de lluita política? Oh! Teniu més consideració amb l'adversari. L'adversari no injúria mai, ni jamai se li acudirà fer-vos l'ofensa de cridar-vos, per exemple: *lladres!* —Per lo demés, ningú creuria mai en la veritat d'aqueix impropèri. Tots teniu assegurada convenientment la vostra honorabilitat.

Ah! Ja ho comprenc. Heu cridat: *Gandul!* perquè voldríeu que'ls treballadors continuessin treballant a la fàbrica que os convé a vosaltres, ja que així, manifestament, no podrien ésser diputats. El vostre crit de *gandul* equival, doncs, a *Diputat!* Aleshores, apliqueu-vos la paraula a vosaltres mateixos; però també, aleshores, caldrà que'ns preguntem si el ciutadà Pau Iglesias, ja que no treballa com a treballador, treballa com a diputat, com a representant de poble i d'opinió; i si, a la seva manera, també hi treballa vosaltres. De part de qui, doncs, estarà la *ganduleria* com a diputat, que és l'ofici d'un i altres? De part del qui té al darrera una massa nobilíssima d'operaris, corpesos del novell sentit polític, solidaritzats amb Europa i amb tot el món per un vincle superior a la misèria distinció de les patries i coàgul vital d'una futura humanitat, o bé de part de vosaltres, presents i futures grans creus, qui no teniu al darrera més que les complacències inconfessables de l'*encasillat*, o l'ignominios caciquisme rural, o la venuda de l'ànima a l'etern Mephisto del favor oficinesc? I qui, de vosaltres o ell, serà el sirvent de la gleba, qui portarà en el puny la senyal de la cadena esclavitzadora? L'obrer emancipat de la feina antiga per la missió de delegat dels companys en el capdillatge de l'ideal en conquesta, o bé vosaltres, incondicionals representants del personatge X., multiplicadors del seu vot per tantes unitats com els vostres caps? I qui serà l'ignorant? L'obrer penetrat de la missió nova, beguda en els llibres profètics, en els boirosos i fervents bosquejos de ciutat futura, o vosaltres, buits d'esperitualitat, maniquins amb diploma, orfes de tot romanticisme salvador, homes igualats per l'acadèmic andamiatge de les ja oblidades disquisicions universitàries?

Oh suprema il·lustració vostra de diputats amb carrera! Sentiu parlar entre vosaltres el socialisme obrer, fet carn, i os estranya que no sia *patriota*! Sentiu el nou idioma, i li crideu que no parla cristià! Os burleu de l'home qui passa, perquè ha deixat les vestidures de la vostra vileta, i el veieu com els bons pagesos an el turista anglès qui sonriu de superioritat davant la pintoresca cridada de l'infantalla del poble! Tireu en cara al diputat del poble la seva condició de dipu-

tat del poble, i creieu superior el vostre silenci forçós de diputats muts a la seva rudeça d'operari! Davitzaicament, us escandalitza en boca de l'home no embrutit per la falsa cultura el mateix concepte que ahir us encantava en boca del dissimulat i retòric orador de cortisanies. Us planyeu de l'incultura del diputat obrer, i demà, quan aparegui en el vostre Congrés el socialista intel·lectual, el bescantareu per no ésser obrer com si fos una traïció a la vostra casta.—Si és obrer, perquè no és intel·lectual; i si és intel·lectual, perquè no és obrer... No fa pensar, tot això, que'l socialisme és una planta d'impossible aclimatació en el vostre jardí? Però ell no necessita de la vostra beligerància.

Homes d'un patriciat ja corrupte, saludeu, que passa el tribú de les plebs! Homes que us inclineu davant les inconfessades coaccions, i aplaudiu els matonismes a lo Chiquiznaque o Maniferro de les joventuts dorades, dexeu pas, que passa l'home de l'ànima nua entre'ls rengles dels cossos ben vestits!

GABRIEL ALOMAR

DIVAGANT

A suposavem que al cap-devall no donaria cap resultat pràctic el devassall d'el·loquència malversat en el Congrés aquestos dies.

Tots coneixem el camí que hem de seguir, però ningú té voluntat per a emprendre'l coratjosament. El poble, que podria imposar-lo, careix també de l'energia necessària per a fer-ho.

Es el mal nacional: xerrar i jeure. Tot se fa amb la llengua; res amb els fets.

Des d'una taula del casino, o des dels escons del Congrés, tot s'arregla. No hi hà ningú que s'aixequi per a enllestir-ho definitivament amb els punys.

D'energies ja n'hi hà, però es malgasten combatent als més afins. L'odi més profund sempre és pels amics. Tot se perdona, als adversaris irreconciliables; però dels companys no se'n pot sofrir una petita contrarietat.

Ho hem vist aquestos dies també. Els nacionalistes que han oblidat, i ho celebrem coralment, els greus agravis rebuts dels radicals, no volien perdonar una lleu disconformitat als bons correligionaris de sempre.

Al Marroc ho hem fet, fins ara, tot molt malament, i com que tothom ho veu i llealment ho confessa, seguirem fent-ho igual.

Els ideals de Catalunya i Llibertat tenen entre nosaltres fervents i nombrosos devots; però el partit que defensa aquests ideals tan volguts, va quedant-se en quadro; no se sab, ni ganes, per culpa de què o de qui.

Entre'ls toros, el *foot-ball*, els *vaudevilles* i altres espectacles de la terra, no'ns queda temps per a dedicar una estona de seriosa atenció a les coses que interessin a la Llibertat i a Catalunya.

I prou, ja, de fer el Jeremies, que és un altre dels papers de que més esterilment s'abusa.

O valents de cafè o plorans d'arcoba.

Qualsevol cosa que s'hi pugui seure, o ajeure.

Per a fer acció, o alguna cosa que vulgui dir sacrifici, per a coses de profit... que treballi un altre

JEPH DE JESPU

Altra volta el fill d'en Maura

NOSTRES llegidors ja estan enterats de lo esdevingut entre'l valent diputat republicà en Roderic Soriano i l'Antoni Maura, fill de l'altre Antoni, el veritable Maura.

Tenir fills valents sempre resulta un veritable honor, i si an aquests fills se'ls permet venjar, a fora del Congrés, els suposats agravis que allí s'hagin pogut cometre de paraula contra'l pare, aquest, a més de l'honor, té

una ventatja evident sobre'ls seus companys.

Fills impulsius de la mena del de don Antoni resulten una agradable comoditat i poden molt bé substituir un goç de presa.

Sense aqueix fill providencial, que és ferm i jove, que boceja i tira el sabre a la perfecció, l'heroe de 1909 hauria tingut que remugar les frases d'en Soriano, un poc fortes, cert, però també molt ben guanyades.

Si tant li haguessin tornat a la boca, no tenia més solució que anar a emprendre per si mateix al diputat republicà.

Ara en Maura té un fill capaç d'això, i el fill se'n cuida mentre el pare, serenament, amb una sang freda que espervera, el deixa fer: Primer és un cop de puny, una agressió de camàlic comesa en el lloc sagrat on se llegeix, on tot acte violent resulta una profanació, i més si pervé d'un estrany, d'un ciutadà qualsevol que's fica allí sense cap dret. Després, com a corolari d'aqueixa acció, que a dreta llei tindria que haver sigut castigada severament, el pinxo devé cavaller i es bat en duel.

¿Es possible que, de no ésser el protagonista un fill d'en Maura, l'afer s'hagués resolt de semblant manera?

¿Es possible que en ell no hi haguessin intervingut policies, jutges i escarcerers?

Ningú podria convence'ns de lo contrari.

L'igualtat davant la llei és, una vegada més, una frase sense sentit.

Lo curiós del cas és que an aquest ciutadà que's fica al Congrés per a plantofejar, i que plantofeja a un diputat, els tribunals de justícia el deixen llibert per a que pugui batre's amb la seva víctima, segons les lleis de l'honor, precisament quan acaba de perdre'l cometent una acció baixa i covarda.

En realitat són envejables els privilegis que gaudeixen els fills dels ex-ministres, com ho són també els ministres que tenen fills aptes per a realitzar certes accions.

Veritat és que de fills que s'abordin per propi impuls no'n corren gaires; però els pocs que corren poden arribar a imposar-se pel terror, i aleshores els ditxosos pares fruïren d'una hermosa tranquil·litat, i ningú podria dir-los-hi una paraula més enllà de l'altra sense arriscar la vida.

L'home públic, amb fills així, pot ésser descarat i provocador. Té qui vetlla per ell. Si pot lograr criar-lo forçut i espatotxi, millor que millor. El fill arribarà allí on no arriben les lleis; fins l'immunitat parlamentària deixarà d'existir per a la mà filial venjadora, i aleshores, qui gosarà cantar-li les veritats, al pare ditxós?... Qui gosarà demanar-li comptes dels seus errors o dels seus crims?

L'Espanya cavalleresca i catòlica consent de grat semblants contrasentits.

Això d'estendre's i propagar-se, baix l'indulgència de nostra justícia aristocràtica, portaria infal·liblement a la resurrecció de aquells terribles odis de família que s'estenen i es propagaven de generació en generació. Sang que's cobrava amb sang, assassinats que's venjaven amb assassinats, perquè'ls joves es llençaven a rentar les pretèrites ofenses als vells en un encadenament de pares a fills.

Don Antoni Maura i Gamazo se'ns apareix com un representant de la tràgica costum mig-aval. Ell acut al *palenque* sabre en mà; fereix i corre a prosternar-se als peus del bisbe de Madrid, demanant-li perdó.

Aqueixa darrera hipocressia fa més intolerable la conducta d'aqueix fill gelós.

Ell creu que peca atentant a la vida d'un home; però peca amb convicció, posposant l'amor i el respecte a Déu, a l'amor i respecte al pare. Veritat que'l pare té tots els aires d'un semi-déu i en Roderic Soriano és un republicanot de mala mena. Això predisposa a totes les absolucions civils i eclesiàstiques.

De totes maneres és exemplar, aqueixa conducta del senyor don Antoni Maura i Gamazo, del bisbe que'l perdona i dels tribunals de justícia que fan el sord.

Si es tractés del fill d'un obrer, a hores d'ara ja seria encausat, i sobre d'ell ja hauria caigut tot el rigor de la llei i tota l'indignació de la gent honrada.

X. X.

Mossèn Estebanell i LA CAMPANA

També el bó del rector de la Bonanova, ha entaulat querella contra'l nostre setmanari. Ignorem si obra per propi impuls o si obeeix a imposicions d'algú que té prou autoritat per a obligar-lo a fer lo que està fent.

De totes maneres el mossèn al·ludit camina al suïcidi moral. Estem tips de repetir que mossèn Pollastre és un tipu representatiu sobre qui carreguem les malifetes del clero en general. Mes en vista de l'insistència de l'obcecació Estebanell, rector de la Bonanova, en donar-se per entès de tot quant pot referir-se a l'altre, tenim el dret de suposar-li unes rabioses ganes de fer-se popular eixint cada dissabte en aquestes columnes.

Serà servit. Si no'ns deixa tranquils (prou feina ens dona, ara com ara, el fiscal de S. M.) enterrarem a mossèn Pollastre per a dedicar-nos, amb tot el nostre goig, a mossèn Estebanell.

Sabem d'ell moltes coses per amenitzar nostre setmanari i sabrem dir-les amb tots els ets i uts que calen per a no eixir-ne perjudicats.

Miri el repetit mossèn si té en la seva vida privada quelcom que pugui anular-lo com a sacerdot als ulls dels feligresos i de la superioritat eclesiàstica, i si es pot provar, i faci lo que més li convingui.

SONATA III

OLEU fer el favor de no parlar-me de la tal Assamblea? Deixem-la córrer. Tothom té les seves maneres de pensar, i ja és sabut que l'idea és lliure.

Val més que parlem del viatge d'en Pich a Lyó, o de les baralles d'en Soriano i el jove Maura i Gamazo.

Perfectament. Doncs, ¿sabem que m'he posat uns peus indecens amb aquesta brometa que fa'l cel, plovent un dia sí i l'altre també, i amb aquesta altra gracia de l'Ajuntament i del contractista de l'asfaltat, dedicant-se a fer excavacions a la Rambla?

Diuen que, quan serà acabat, podrem passejar-nos-hi amb patins; però, lo que és per ara, no s'hi pot anar ni amb rodes.

Deiem que en Pich ja és a Lyó. I es diu, també, que li varen fer una molt galant acollida, i que ell va pendre una postura més napoleònica que mai.

L'home va quedar encantat de tanta gentilesa, i sinó fos per en Lerroux i en Cambó, que han posat en ell les esperances, deixava l'alcaldia de Barcelona i començava a fer oposicions per a batlle de la ciutat de la seda, de l'humitat, i—segons en Daudet—dels escarabats.

De moment ja sabem que posa en el Gran Nou Hotel, que, com podem figurar-nos, no és cap «Cán Simón», ni cap «Sant Agustí», ni cap «Hotel del Jardín».

I, passant an en Soriano, li varen inflar la cara i no va quedar content. Ara li han trencat el cap.

Aquí a Barcelona ja ho deiem que'l fill d'en Maura manjava molt bé el sabre.

El mal d'aquesta baralla serà l'exemple que'n pendran els altres joves mauristes. Fins ara, quan ells cridaven «Maura sí!» i no'ls tornaven contesta, ja s'havia acabat la brometa, i se n'anaven, amb la cançó, a un altre lloc. Si en l'altre lloc els contestaven «Maura no!», que venia a ésser com un «Déu l'ampari», aleshores sí que hi havien garrotades.

Però ara que'l fill del quefe ha vençut an en Soriano, com Sant Jordi a l'aranya, ja no anirà així; sinó que, a tall de lladre de camí, en comptes de demanar els diners o la

vida, sortiran a la via pública dient «Maura sí!», i el qui no ho digui així se la carrega.

Ja s'ha acabat la discussió sobre la guerra del Marroc. Han parlat tots: en Maura, en Rodés, en Lerroux, en Cambó, en Mella, l'Alvarez, en Senante, tots, en una paraula. Ningú la vol, vaja; tothom abomina d'ella.

Quan semblava que de tan belles paraules n'anava a sortir alguna cosa, s'ha alçat en Dato i ha dit:

—La guerra?

—Sí, home, la guerra; que'ns costa tants mil·lions i tants homes.

—Però quina guerra?

—La del Moro, home, la del Moro.

—No hi ha guerra.

—Què?... Com s'entén... I ara!...

I en Sánchez Guerra, que és molt bromista, ha ajudat al President dient-li a l'orella:

—No hi ha moro.

I un del públic li ha contestat:

—No hi ha modos ni vergonya!...

Enric, porta beure. Quina xardor!

MORITZ XXX

Joan M.ª Bofill

L'il·lustre republicà federal, en Joan Maria Bofill i Roig, morí l'altre divendres, a Figueres, la ciutat dels seus amors.

La personalitat d'en Bofill tenia un relleu immens dintre del republicanisme català.

Completament identificat amb les idees d'en Pi i Margall, el seu mestre i amic, s'havia posat desde molt jove al servei del programa federalista, predicant amb braó i constància la sana doctrina als bons empordanesos, que'l tenien pel seu millor pastor espiritual.

En Bofill, entre altres rellevants mèrits anotats en la seva fulla de serveis, tenia el d'haver sigut secretari particular d'en Estanislau Figueras, alcalde i diputat.

Lluitador incansable i ferm propagandista, no perdía mai l'ocasió de fer sentir la seva autoritzada veu en pro dels ideals de Llibertat i Autonomia.

En Joan M.ª Bofill era també, desde fa molts anys, catedràtic i director de l'Institut de Figueres.

L'acte, purament civil, d'acompanyar les seves despulles fou, a la capital de l'Alt Empordà, una gran manifestació de dol, a la qual tots els bons republicans i tots els admiradors de la conseqüència política s'hi degueren associar en esperit.

Descansi en pau l'il·lustre empordanès.

Assamblea de l'U. F. N. R.

ELS dies 30 i 31 del mes passat va celebrar-se en el local del Centre de U. F. N. R. l'anunciada assamblea del partit.

Assistiren a l'acte nombrosos delegats i els principals prohoms del nacionalisme. Presidí en Pere Corominas. L'assamblea tenia per objecte fixar l'orientació del partit de l'U. F. N. R. i la principal qüestió a resoldre era la discutida aliança amb els radicals.

Un cop admesos els delegats que podien pendre part en l'acte es presentaren distintes proposicions, la majoria d'elles encaminades a que s'aprobés la conducta dels diputats del partit al concertar el pacte coalicionista en les passades eleccions per a diputats a Corts, i la continuació del mateix.

Parlaren en pro i en contra d'aqueix extrem, distint oradors.

En Layret, en Roig i Armengol, en Caballé, de Tarragona, en Matons, en Bastardas, —aquests darrers posaren a disposició dels assembleistes el càrrec que ostenten— i algun altre, aduïren arguments en contra'l pacte de Sant Gervasi. En canvi en Rodés, en Corominas, en Carner, en Calvet i altres de menys representació, parlaren amb el·loquència en favor del mateix.

Per últim, després d'alguns incidents entre el públic apassionat que omplenava'l local, s'aprobà per aclamació un extrem d'una proposta del senyor Torres Sampol, que demana «que's mantinguin relacions de cordialitat amb tots els partits republicans».

Després per 67 vots contra 8 s'aprobà també «que's persisteixi en la conducta seguida, pactant coalicions sempre que les circumstàncies ho aconsellin».

Se procedeix, finalment, a l'elecció del Consell de l'U. F. N. R., els individus del qual havien presentat la dimissió amb caràcter d'irrevocable.

Per aclamació foren elegits els senyors següents: Vidal i Valls, Iglesias, Estapé, Torras Sampol, Mer i Güell, Vila, Ribera i Rovira, Isern i Durán i Borí.

Tot sigui per a major honra i gloria de la República.

Arribada d'en Rodés

EN l'exprés de dilluns al matí arribà a Barcelona el valent diputat, hèroe de la present temporada parlamentària, en Felip Rodés.

Un nombrós estol de correligionaris l'esperava en el pujador del Passeig de Gracia. Els principals prohoms del partit també hi eren.

En Rodés fou saludat amb una gran ovació, que va repetir-se a l'ésser al carrer, on també l'esperava una gran gentada.

Durant tot el trajecte, des del pujador al Centre de l'U. F. N. R. del carrer de Pelai, el públic no parà un moment d'aplaudir-lo, tot cridant «Abaix la guerra!».

L'entusiasme era indescriptible.

El senyor Rodés pujà al susdit Centre, i des del balcó dirigí la paraula als manifestants, agraint-los-hi la rebuda com a significació del sentiment popular contra l'aventura del Marroc. Afirmà que compliria en totes les ocasions com a representant dels republicans, i que quan es presenti una qüestió que no hagi pogut ésser resolta en el Parlament, la durà al Poble.

Després demanà que's retiressin, per a demostrar que són una admirable democràcia conscient, responsable dels seus actes. Recomanà serenitat, perquè la força de la pau és la que porta a la victòria.

Un xardorós i unànim aplaudiment respongué als conceptes de l'orador, disolguent-se tot seguit la gentada amb el major ordre.

El poble ha sabut fer justícia al diputat per Balaguer, al qual felicitem des d'aquestes planes.

Notes de fòra

Manresa.—De resultes d'uns escrits publicats a la premsa per treballadors i amos, sembla que va agravar-se la vaga de curtidors.

Girona.—El senyor Bartrina, vispresident de la Diputació, té el projecte de visitar varies poblacions d'aquesta província, al objecte de estudiar la piscicultura regional. Qualsevol diria que amb el peix de la Mancomunitat ja en tindria prou aqueix senyor... Però ja ho diu la dita: la mar, com més té, més brama.

Reus.—Representants de l'Ajuntament, d'entitats culturals i de periòdics s'han reunit per a tractar de celebrar el centenari del naixement d'en Prim.

Puigcerdà.—El veïnat segueix ple d'indignació per lo de la venda de objectes d'art antic. L'alcalde no ha volgut donar detalls de les entrevistes tingudes amb el bisbe i el governador. El poble, davant la passivitat de les autoritats en aquest punt, va promoure un gran esvalot.

Artés.—Amb l'excusa de revelar-li un secret que l'havia de fer eternament ditxosa, una gitana ha estafat mil pessetes a la veïna Ramona Prats. Massa poc!... Perque se'n fiava, de les gitanes! Els capellans per menys diners també li haurien revelat la felicitat eterna.

Sant Feliu de Guixols.—La societat de carregadors del moll, «Primer de Maig», ha presentat a les cases consignataries de vaixells les noves bases, modificant les condicions de treball. Cas de no ésser acceptades, se declararan en vaga al cap de vuit dies.

Perelada.—Els lladregots han entrat a l'església, efectuant un important robament d'objectes artístics. Un altre miracle a l'inversa!

Tortosa.—Diumenge tingué lloc en el Centre Carlista un míting de propaganda política. En el teatre, aquella nit hi cantava cançonetes la Raquel Meller. Inútil dir qui és que's va emportar més públic.

Molà.—El rector d'aquest poble és un torero dels de muleta i espasa. La seva pinta ja el delata prou bé. Quan va venir, tot-hom content, però ara comença a ficar-se on no'l demanen i l'hauran de retornar al consignatari com si es tractés d'una mercaderia averiada. Ell voldria governar-nos i no ho conseguirà, per més que fassi i que digui. En la cèlebre reunió de «La Constància» va dir que ell volia el bé del poble i que tots els veïns li serien igual. Ara ens té classificats i als uns ens tracta de negres i als altres de blancs. Però que digui. Així com així no'ns l'havem d'escollar; ell viu de la mentida, i nosaltres, tots, estem per la veritat.

Prat de Llobregat.—Dissabte tingué lloc en el saló del «Centro Artesano», una brillant conferència a càrrec del valent orador i notable publicista Jaume Brossa. Desenrotllà el tema «Orientacions modernes. Organització del treball». No cal dir que el conferenciant fou felicitat i obtingué nombrosos aplaudiments per part de l'auditori que omplenava dit saló.

Mieras.—Es cert senyor rector que va negar-se a batejar una criatura pel gros pecat—horror!—de que la padrina vivia amb un home que no era el seu llegítim marit?... Es cert que *gracies* a les impertinències de vostè el poble està ja a punt de perdre la paciència?... Qui el fa ficar en vides privades? Per si o per no, aconsellem als veïns que en lo succeïu prescindixin dels serveis clericals en tota mena d'actes.

Però...

Sí, l'espectacle ha sigut digne de tota alabança; els diputats s'han portat d'una manera admirable: aquest quina interrupció!, quin gran discurs, aquell altre!... Jamai la gent del Congrés s'havia mostrat tan brava; però... al cap-d'avall de tot, resulta que'l *lio* d'Àfrica, si abans estava enredat, més enredat segueix ara.

Sí, això de l'emigració es una tremenda plaga que'l nostre avispat Govern procura, enèrgic, combatre amb decrets ben meditats i reformes encertades; però... ahir varen sortir dos vapors cap a l'Habana, tres en direcció al Brasil i cinc cap a Buenos Aires, carregats de ciutadans que no poden viure a Espanya.

Sí, la nostra situació, seriament examinada, ens aconsella fugir de bestieses i disbauxes i entrar decididament per la via dreta i sana del estalvi redemptor; però... és cosa ja acordada que a la major brevetat, potser la vinent setmana, se durà el plan al Congrés per fer la segona esquadra.

Sí, en el concert europeu, mercès a la bona tàctica que'ls Governos venen seguint, som ja un factor apreciable, i se'ns respecta, i se'ns tem, i se'ns mima, i se'ns respalla i se'ns sol·licita el vot en les qüestions delicades; però... segons certes veus, no's mou aquí peu ni cama que no sigui ben bé a gust de l'Anglaterra i de Fransa.

Sí, el problema religiós està en camí d'arreglar-se, i dintre de poc veurem com se presenten les bases per a reduir els bisbats i suprimir certes càrregues; però... de Roma, un aucell que beu en fonts reservades ens comunica que allà, quan d'aquest assumpte es parla, prenen un pols de rapè i fan una gran rialla.

Sí, hi ha molta llibertat; les conquestes democràtiques han, finalment, establert l'imperi de la paraula: es pensa, es parla, s'escriu sense cap mena de traba; l'idea governa el món; però... la premsa avançada (i sinó, anem-se a informar a LA CAMPANA DE GRACIA) rient rient, ve a sortir a denuncia per setmana.

C. GUMA

La Festa de la Flor, a Madrid

Senyor comte... vol una rosa?
— S'estima, minyoneta, però jo ja vaig néixer amb la flor al cul

En canvi, diuen de Nova York que fa allí tanta calor que'ls ciutadans es veuen obligats a anar pels carrers en mànigues de camisa.
Ditxosos d'ells!
Ditxosos d'ells... que encara tenen camisa!

S'assegura que don Jaumet ha corregut—d'amagatots, naturalment—uns quants dies per Barcelona.
Vetaquí els canvis bruscs de temperatura que havem disfrutat.
Que se'n entorni!
Ni ell, ni el mal temps!

Telegrafien de Marsella, que'ls tramviaries, cansats de les vexacions de que són objecte per part de les empreses, s'han declarat en vaga formidable, regnant entre'ls obrers un admirable esperit de solidaritat.
Aquí tampoc.

De Roma:
«El Sant Pare, acaba de nomenar tretze cardenals.
Tretze?
Mal número. Al cap de l'any ja es desitjarà la mort l'un a l'altre.

El príncep Wied ha abandonat l'Albania, embarcant-se en un vaixell italià.
Heus aquí un regnat ben infeliç i de ben escassa durada.
D'aqueixa epopeia del príncep albanès s'en podria escriure un drama titulat: *Corona de un dia*.

I es podrien parodiar aquells cèlebres versos:
—Bello país debe ser
el de la Albania, papá.
—Te gustaría ir allá?
—Preferiría volver!

El rei d'Italia Víctor Manuel, al visitar l'Exposició de pintures, de Venècia, ha adquirit un quadre d'en Santiago Rusiñol.
Qui ho deia que les testes coronades no eren persones de gust?
Esperem que, a pesar de tot, el nostre bon amic Santiago no se'n tornarà monàrquic.

Cantarella:
Cap dels partits que militen.
al Marroc hi volen guerra.
Quin serà, doncs, el fan'asma
que fa ballà Espanya entera?

Un proverbi popular italià que no deixa de tenir la seva miga.
«Vols ésser feliç tres dies?
Casa't.
Vols ésser feliç vuit dies?
Mata el porc.
Vols ésser feliç tota la vida?
Fes-te capellà.»

En un gran magatzem de la Rambla hi entrà, l'altre tarda, una senyora molt devota.
—Què li fa falta?—li preguntà una aixerida dependenta.
—Voldria un Crist de metall.
—Un Crist?... Haurà d'anar allà baix... a la secció d'objectes de fantasia.

S'ha descobert en terres de l'Amèrica del Nord un esquelet el qual, segons els homes més sabis, compta més de cent mil anys.
I doncs... com quedarà ara la Bíblia?
No diuen les sagrades escriptures que no fa sinó sis mil anys de la «fundació» del món?

Un pintor que s'ha tornat boig, ensenya als seus amics que van a veure'l un gran quadre consistent en una senzillera tela completament blanca.
—Veieu?—exclama.—Això representa el miracle del Mar Roig.
—Ah, sí?... On és el mar?
—S'ha enretirat, per a deixar passar als fugitius hebreus.

A LES ENDEVINALLES DEL NÚMERO 2350
A la xarada, *Solteroneta*; a la targeta, *Lo Contramestre*; a la mudança, *Full-Fill-Fulla-Falla*; a l'anagrama primer, *Tip-Pit*; al segon, *Tresa-Artés*, i al tercer, *Mira-Mari-Raim*.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorrilleux y C^a

REPICS

EL Teatre de la Política:
En Soriano diu «cul d'olla»
an en Maura: *Sainet*.
El fill d'en Maura, empipat,
clava un cop de puny al nas
d'en Soriano: *Alta comedia*.
En Soriano i el fill d'en
Maura, tocats de l'honra i del nas, es baten i es
baden el cap: *Drama*.
El poble espanyol segueix donant la sang i
els quartos: *Tragedia*.

A Madrid s'ha celebrat també la Festa de la Flor.
Un detall digne de nota.
Les damiselles postulants varen topar-se amb
el comte de Romanones, li ficaren les mans a la
butxaca del infern, li tragueren la cartera... i li
buidaren!
Hi duia cent vinticinque pessetes.
A la cuenta aquell dia ja s'hi havia posat
aquesta misèria expressament.

En una església de Sant Petersburg s'hi declarà, l'altre dia, un formidable incendi.
Era plena de devots i, al fugir, hi hagué nombroses víctimes.
Ja fa algun temps que a Nostre Senyor li surten els miracles a l'inversa.

Mujeres!
El Comitè de Defensa Social ha acordat la constitució d'una entitat auxiliar de senyores.
En què diantre voldrà fer-se *auxiliar* els senyors Esteves, que necessitin dones?
En la lluita que sostenen contra l'esperit lliberal, de segur.
Essent així, suposem que s'hauràn triat senyores de molt pit.

Bonica primavera, com hi hà món.
En alguns departaments de França ha arribat a baixar la temperatura a dos graus sota zero.
Aquí també havem sentit fresqueta, però no tanta.
Dos graus sota zero únicament s'hi senten a la caixa del ministeri d'Hisenda.

Hores d'engunia

—“Zitto!... silenzio!... che passa la ronda!...”